

was hem direct duidelijk wat er gebeurd was. Hij had niet in de gaten gehad dat Nina zijn actie, eerder die middag, had gezien.

Direct werd het schip gestopt en via de marifoon werden andere schepen op het kanaal van het gebeurde in kennis gesteld, met het verzoek goed uit te kijken. Om het speurwerk zo optimaal mogelijk te laten verlopen had ik meer informatie nodig, zoals over welke afstand er gezocht zou moeten worden. Na enig rekenwerk kwam er een afstand van acht kilometer uit en ik schatte de breedte op ongeveer 100 meter. Er was behoorlijk wat scheepvaartverkeer, wat zorgde voor extra waterbeweging en het aanwezig zijn van menselijk geuren. Via de marifoon werd onze zoekactie aan het scheepvaartverkeer bekend gemaakt.

Na uren zoeken kwamen we bij een plek waar Duco heel geïnteresseerd in het water beet. Het was inmiddels ongeveer drie uur in de middag geworden. Dit was binnen de acht kilometer de enige plaats met deze reactie. Deze plaats lag westelijk van het midden van het kanaal en dit kwam overeen met de vaarrichting naar Antwerpen en met het feit van de puts aan stuurboordzijde (rechts) van het schip hing. Vervolgens hebben wij de hond van Klaas ook deze omgeving laten afzoeken. We hadden het zoekgebied uiteraard verkleind. Ook voor de hond van Klaas was deze omgeving de enige plaats waar hij veel meer interesse in het wateroppervlakte vertoonde dan op andere plaatsen. Het betrof een ongelukkig gelegen stuk kanaal, de wind kwam recht in de lengterichting over het kanaal, met gevolg dat het de honden al stoorde wanneer een ander vrachtschip nog tientallen meters verwijderd was. Aan het eind van de dag hebben wij aan de ouders van Nina verslag uitgebracht van onze zoekactie.

Hen hierbij ook de plannen voor de volgende dag verteld. Wij wilden de volgende dag terug komen, ervan uitgaand dat er veel minder scheepvaartverkeer zou zijn, hetgeen de locatie zou verfijnen.

Thuis gekomen heb ik ook contact opgenomen met de vader van de schippersvrouw. Hem de gang van zaken en de plannen voor de volgende dag medegedeeld.

Zondagochtend, rond acht uur waren wij weer ter plaatse.

Het is onvoorstelbaar hoe snel er in zulke situaties een hechte band ontstaat. Je maakt opeens deel uit van de intieme familiekring, althans zo voelt het. Nina's moeder vertelde dat zij die nacht heel sterk had gedroomd dat het Nina gelukt was om uit het water te komen. Zij had Nina weer in het weiland tussen de bloemen zien lopen, wat zij zo graag deed. Zij vond dat dit best mogelijk was en wat ik hiervan dacht.

Hoe moeilijk is het dan om haar te duiden dat er zoveel omstandigheden zijn die deze kans heel klein maken. Zoals bewegingen van het water ontstaan door de scheepsschroeven; de afstand die overbrugd moet wor-

den; het feit dat Nina warm gekleed was en dat ze de zwemkunst niet echt machtig was.

Zou ik haar mijn gedachten vertellen, ontnam ik haar alle hoop. Hoe pijnlijk voor beiden, haar en mij. Ook gaf zij aan dat wat haar betreft het varen voorgoed voorbij zou zijn. "Ik kan hier niet meerdere malen per week voorbij komen, met de wetenschap dat ik Nina mogelijk in de schroef zal krijgen. Daar kan ik niet mee leven".

Klaas en ik gingen weer met de honden het water op om te proberen de plaats die gisteren door de honden aangegeven was, iets te verkleinen. Er was nu minder storende scheepvaart en de wind was iets gaan liggen. Na meerdere uren met onze honden gezocht te hebben, kregen we een vrij nauwkeurige plaatsbepaling van de beide honden. Toen wij het zoeken wilden beëindigen en richting de haven van Tholen voeren, zagen wij op het water bloemen en knuffels drijven.

